

Matjaž
Kocbek

Rjuti:
6. november,
6. november!

PREŽA Suho sadje porivam skozi ušesa,
suho sadje, dišečo smrekovino,
muzejska jedrca, zemeljski duh.

6. november: izredna zanimivost na nebu,
otroci bulijo v temne šipe,
nadarjeni z drobci kremenca,
rjujejo v sajasto noč,
vidno z lovskimi in turističnimi daljnogledi.

RUK Oče,
polna usta pepela nosiva,
brizgniva ga višje in višje,
da se bo stoletja usedal pesnikom
v dihala in med znojne roke.

LISTNICA Otroci škripajo in se lomijo,
potoki se sklanjajo,
telo je magično valovanje!

Je to pes?

Je njegovo usnje zemljevid?

Je modra povrhnjica mladega Marokanca prt,
ki je kot neznanska svetloba lepljiva in svetleča in jo
vlečejo iz razpok v lobanji?

Je vzdih tisto, kar veže otročiče v zborih?

USEDLINA Po mehkem papirju se kotalijo besede,
zobje se vihajo,
lipovina buta ob hrustanec,
počasi trdimo v potnem vinu,
lasje na mesojedi lipi
plapolajo,
kamenje v risu je samo del Ekonomike,
nebo je finta,
je samo neskončen lakmus.

RAZPOKA Vas se je odprla,
odprle so se mize, krave, klobuki,
seno, oreh je počil, vile, med,
vodnjaki, hrošči,
vse se je kradoma odprlo,
da je opalna svetloba
hušknila noter in se zavila v vrečo in
hrustala, hrustala!

PLOVEC Ptice pokajo od silnih naletov,
jeleni pokajo v pravilnih sestavljankeh,
žitarice pokajo,
vse se lušči v smeri prvega reza.

Plutovinast nosim valovanje nazaj v tečaja,
naj drob med padcem vzvalovi tihoten ribnik.

POKRIVANJE Sem aero posnetek!
 Pokrivam letne čase do zadnjega roba,
 Tovariši, angeli padajo, padajo angeli!
 Bogovi so zlizani!
 Hombre, vamos!
 Pussycat, moji škornji, jerhovice in gozjarji!

VDIHOVANJE Kri in zamolklo bobnenje v žitu,
 nebesne njive so neobdelane,
 ne dotikajte se svetlobe,
 ne soočajte se!
 Naj molk buta v zelene prišlece.
 Depresije odpraviš z umori,
 dremavico presekaj s srpom,
 tombole s prisotnostjo!

LEV Počasi se levim! To je moje poslednje
 levenje, postajam lev!
 Sem levja diagonala med Azijo in Evropo!
 Čezme se pretakajo nove energije,
 iz šap brizga kri in najeda porcelanaste faluse,
 ob katerih molče zajtrkuje družina v Wienerneustadtu!

ZAŽGIMO DIVJAD! Zažgimo divjad!
 Naj zblaznijo, naj jih rdeči palčki
 pokavsajo s kladivi!
 Izmaknimo jim zrcalo!
 Naj buljijo v temo danke!
 Slovenski gradovi štrlijo
 kot ožgane žuželke!
 Odprimo dno in se stisnimo
 v cvet marjetice!

VRELEC Postajam lijec
 za vsa kristalna očesca ptic!